Ч. 40. Середа 6 марта (21 лютого) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Відповідь п. комісаря правительственного на інтерпеляцию пп. Абрагамовича і тов. в справі університетскій.

(Дальше).

З огляду на велике число увязнених і прикру ситуацию — говорив п. комісар правительственний дальше — витворену голодовим страйком і упором обжалованих, котрі не хотіли покинути вязниці, працьовано після бажаня висказаного Міністерством судівництва з всяким можливим горячковим поспіхом.

Однако рішучо несправедлива єсть вість, немов би центральна власть впливала на мериторичне голосоване судиїв, котрі впрочім суть надто глубоко переняті сьвідомостию своїх обовязків і своєї независимости, аби могли піддати ся походячому звідки-небудь впливови.

Мимо ухвал ухиляючих слїдчий арешт що до 15, а пізнїйше що до 64 обжалованих, не хотіли обжаловані покидати вязниці, лише солїдаризуючи ся з собою, вели дальше голодовий страйк, заявляючи, що вийдуть аж тоді, коли будуть всї пущені на волю. Дня 24 лютого внесли до висшого суду краєвого подане, в котрім жадали, яко услівя занеханя дальшого страйку голодового і покиненя вязниці, увільненя прочих 5 обжалованих, а з них 2 чужинців за кавциєю по 600 корон, дальше письменного запевненя Президента суду, що чужинці не будуть відставлені до російскої границі і ніхто з випущених не буде в тій справі на ново увязнений аж до головної розправи.

Подане то ухвалив висший суд краєвий зложити до актів, яко не надаюче ся до урядової пересправи.

В недїлю дня 24 лютого рано просив Президент висшого суду краєвого зголосившого ся до него посла соймового адвоката дра Могильницкого, аби пійшов до студентів і старав ся наклонити їх до добровільного полишеня вязниці, бо инакше буде безпроволочно зарядженє їх примусове видаленє при помочи войскової або поліцийної асистенциї, що однако супротив товпи, зібраної на улици перед карним судом, могло би потягнути за собою прикрі наслїдки.

Інтервенция пос. Могильницкого, котрої він підняв ся, не довела до пожаданого вислїду, однако заки приступлено до примусового видаленя на більші розміри, наступило зложенє кавциї і всї студенти вийшли з вязниці добровільно.

Що до подій, зборів, пиятики і демонстраций, які після вістий, поміщених в часописях, мали лучити ся в слїдчім арешті, то виказали розслїди, переведені в тій справі, що слїдує:

Ніякого віча в арештах слїдчих не було. Правдою єть лише тілько, що Президент суду карного, хотячи оминути ужитя насили і прикрого, а фізично не легкого до переведеня винешеня з вязничного будинку студентів, котрі лежали розібрані в ліжках, пійшов до них і старав ся їх наклонити до добровільного покиненя вязниці. Студенти зажадали на то дозволу, аби могли між собою порозуміти ся і в тій цїли зібрати ся всї разом в окремій салі. Президент суду карного відмовив дозволу на такі збори, натомість без ніякого висшого порученя прихилив ся до просьби о стілько, що позволив, аби відпоручники поодинокнх келій по кількох з кождої казні зійшли ся в шкільній келії і порозуміли ся. Зробив же то під вражінєм, що студенти захитані в своїм упорі і що коли порозуміють ся, покинуть добровільно вязницю; не поводив ся при тім супротив них як супротив вязнїв, бо що до них був вже слїдчий арешт правосильно ухилений.

Поведенє супротив руских академиків в слїдчій вязници примінювало ся цїлком до приписів карної процедури і вязничного реґу-

---

27)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Май усьміхнув ся на то питанє і відповів:

— То чей вам буде ясно, пане судиє, що коли чоловік їде третою клясою, то нищить своє одінє, длятого я вибираючись в дорогу, убрав ся в саме найгірше, яке мав. Коли я відтак приїхав і станув ва парискім бруку, то я чисто здурів: я мав гроші в кишени, а то була мясопустна неділя і я думав лиш о тім, як би погуляти а то, щоби перебрати одінє, менї й на гадку не прийшло. А що я раз якось давнїйше бавив ся добре коло італїяньскої рогачки, то й пішов туди та зайшов до якогось винного шинку. Підчас коли я там дещо споживав, два якісь мужчини, що сиділи коло мене, говорили о тім, що підуть сеї ночи „Під Дугу" на танець. Я попросив їх, щоби взяли мене з собою, они згодили ся на то, я їм заплатив вина і ми пішли. Але на балю тоті молоді люди пішли в танець, а я нудив ся, як би менї хтось за то заплатив. Я розлютив ся і вийшов, а що я не спитав дороги — розуміє ся, зробив по дурному — то й збив ся з дороги та та вийшов на якесь велике рівне поле, де не було домів. Я хотів вже вертати, аж ось виджу десь недалеко сьвітло; я пішов просто туди... і ось зайшов до того проклятого шинку.

— А як же там стала ся тота подія?

— О, дуже просто. Я увійшов і почав кликати, вийшла якась жінка, я казав дати собі, чарку „міцної", она принесла менї, я сів собі закурив циґаро. Відтак розглянув ся я довкола себе. Шинок показав ся такий поганий, що на менї аж шкіра задубіла. Коло одного стола сиділи три мужчини і дві женщини і пили вино та щось пошептували. Моє лице, видко, їм не сподобало ся. Один з них встав і прийшов до мене та каже: Слухай, ти якийсь з поліцайників, хочеш нас тут вишпігувати. — Я відповів єму, що не поліцайник. А він каже: Коли бо ти поліцайник! — А я: Коли бо ні! — Коли так! — Коли ні! — Коротко сказавши, він присягає ся, що знає то напевно, і що маю навіть приправлену бороду. При тім вхопив він мене за бороду і потягнув. То мене заболіло, я схопив ся і — лус! Він дістав так в лице, що лиш перевернув ся на землю. Але тамті другі кинулись на мене. Я мав при собі револьвер — а проче вже знаєте.

— А щож зробили тимчасом тоті обі женщини?

— Ах, я мав за богато роботи, як щоби дивити ся за ними. Они повтікали.

— Але ви їх преці виділи, коли увійшли. Як они виглядали?

— О, то були дві погані баби, високого росту як драґони, а чорні як кертиці.

Зеґміллер був підчас переслуханя трохи занепокоєний; але єго послїдні сумніви щезли як мрака від сонця, коли обжалований заявив, що обі женщини були високого росту і чорні. Виходило із сего ясно, що убийник порозумів ся був з Шіпеновою. Вудумали байку, щоби судию слїдчого збити з тропи. А висновок з того такий, що таєні вчинки мусять бути тим важнїйші, чим більше завдавано собі труду, щоби їх затаїти.

Коли би той чоловік був сказав: „Тоті женщини були біляві", то Зеґміллер мусів би був повірити єго оповіданю. Отже єго вдоволенє було велике, але по єго лици не було того видко; була важна річ лишити обжалованого в тім переконаню, що єму удало ся судию обманути.

— Ви зрозумієте, — сказав длятого судия до него тоном як найщирійшого чоловіка — як важна була би річ відшукати тоті обі женщини. Як би їх зізнаня яко сьвідків годили ся з вашими, то ваше положенє значно би поліпшило ся.

— Ну, та я то розумію; але як їх відшукати?

— На то єсть поліция; єї урядники стоять обжалованим до услуг, коли сї суть в такім положеню, що можуть доказати свою невинність. Може ви зробили які спостереженя, які могли би улекшити ті пошукуваня?

Лекокови, котрий не спускав обжалованого з ока, здавало ся, мов би на єго устах проявив ся легонький усьміх. Але Май відповів холоднокровно:

— Я не добачив нїчого.

Зеґміллер висунув шуфляду свого бюрка; вийнив звідтам ковток і показавши єго убийникови, сказав:

— Отже ви не добачили се в усї котроїсь з тих женщин?

ляміну, о скілько недостача місця і устроєнь, конечних до строгого переведеня відокремленого арешту, не становила непоборимої перешкоди.

Вязниця суду карного має 53 властивих келій, служачих на поміщенє вязнів, отже скількість, яка вже сама собою не вистала би до розміщеня 80 і кількох так, аби кождий був окремо замкнений.

Але й з тих 53 келій відпадає по кілька або кількананайцять:

а) на женщини в слідстві і засуджені;

б) на мужеских арештантів, з котрими безуслівно не вільно лучити інквізитів;

в) на дуже численних інквізитів з рода простих злочинців, з котрими прецї годї було замикати разом слухачів університету.

В той спосіб число келій, стояче до розпорядимости, змаліло до 13, в котрих відповідно до їх обєму треба було розмістити по 3 до 12 увязнених, резиґнуючи вже з гори з відокремленя, котре в тих услівях було просто не до переведеня. То само відносить ся до лучення в більші партиї при проходах по подвірю арешту.

Що до поживи єсть засада, що арештант в слідстві може живити ся власним харчем — виїмок єсть для інквізитів обжалованих о злочин, загрожені в кодексї карою понад 5 літ вязниці — і тому іменно обмеженю мали би увязнені академики рускі підпадати о стілько, що страви для них мусїли би бути приготовлювані серед вязничих мурів, хочби з артикулів доставлених з поза вязниці.

В тім однім зробила їм компетентна висша власть полекшу, позваляючи на достарчуванє готових страв з поза вязниці, чим лише зістали зрівнані з інквізитами відповідаючими за провини загрожені карою понизше 5 літ.

Вязничий реґулямін позваляє виразно інквізитам уживати вина і пива, обмежаючи їх лише що до скількости. На тій підставі вільно було також руским академикам заосмотрювати ся з власних фондів в вино і пиво, з чого цїлий час увязненя в малій мірі користали. Оповіданє о бенкетї, який відбув ся послїдного вечера перед розпочатєм голодового страйку, о випитю кількадесятьох фляшок вина і пива єсть незгідне з правдою. Після зізнань персоналю надзорчого одержали увязнені академики в середу, 20 лютого, разом з обідом, достарченим їм свояками і знакомими, всего лише кілька фляшок вина, що могло зробити ледво по чарцї або дві на особу. Поводили ся того вечера в казнях так само як і в инше дні.

(Конець буде).

Май не дав ся сим питанєм збити з пантелику. Він взяв ковток до руки, оглянув єго уважно, обертав єго в сьвітлї на всї боки, подивляв гру єго красок і сказав:

— То красний камінчик, але я єго не добачив.

— Сей камінчик то диямант.

— Ах!

— А так, і він варт кілька тисяч франків.

— От дивіть ся!

Сей виклик годив ся зовсїм з єго ролею, але убийник не умів додати погрібної наівности, або радше він пересаджував. Такий пройдисьвіт як він, що волочив ся по всїх столицях Европи, не повинен був так дуже здивувати ся вартостию дияманту. Але Зеґміллер не вихіснував дальше сеї догідної хвилї, лиш сказав:

— Ще одно! Коли ви відкинули своє оружиє і сказали: „То ловіть мене!“, який ви мали при тім намір?

— Я хотів втїкати.

— Кудиж?

— Ну, прецї дверми...

— Так, задними дверми — запримітив судия іронїчно. — Треба би ще лиш пояснити, як ви, що перший раз зайшли до того шинку, знали, що туди єсть вихід?

По очах убийника можна було перший раз побачити, що він змішав ся, певність єго щезла, але то в миг проминуло і він зареготав ся, але той сьміх був вимушений і лиш не добре закривав єго обаву.

— Отто велика штука! Таж я видів якраз перед тим, як тими дверми вибігали на двір обі женщини!

— О, прошу. Ви лише що сказали, що не виділи, як тоті женщини втїкали, бо ви самі були занадто заняті, як щоби дивити ся, що они роблять.

— Я то сказав?

— Слово в слово! Прочитаємо вам то місце. Ґоке прочитайте!

Протоколянт прочитав, але обжалований зачав зараз оспорювати значінє своїх слів. Він так не казав... то певно, що він не хотів так сказати... то єго лиш зле зрозуміли...

Лекок аж не знав, що собі робити з радости. Ага, мій чоловічку — думав він собі — ти перечиш ся, виголошуєш бесїди, ти вже пропав.

— Досить! — відозвав ся судия. — Досить! Як же то так стало ся, що ви мали отсей револьвер при собі в кишени, коли ви мали намір піти трохи забавити ся?

— Я мав єго в дорозї при собі і менї так само не прийшло на гадку десь єго лишити, як і перебрати инше одінє.

— Деж ви єго купили?

— То пан Сімпсон менї єго дарував; я дістав єго „на памятку“ від него.

— Скажіть по правдї — відозвав ся на то судия — що той пан Сімпсон для вас дуже в пригоді... Але ідїм дальше! Ви з сего небезпечного оружия стрілили лиш два рази а убитих єсть трох людий. Ви ще не сказали менї нїчого, який був конець тої бійки.

— Ах! — сказав обжалований сумним голосом. — Та нащо? Коли двох моїх противників лежало вже на земли, то сили обох сторін були однакові. Отже я вхопив послїдного, того вояка, і кинув ним до землї. Він, падаючи, вдарив ся об ріг стола — і більше вже не встав.

Зеґміллер розложив був на своїм столї плян шинку, який Лекок нарисував, і сказав до Мая:

— Приступіть ся близше і покажіть на отсїм папери докладно, де ви стояли а де ваші противники.

Май послухав і пояснив цїлу подію з такою точностию, якої по чоловіцї того стану, що він, не можна би було сподївати ся.

— Я увійшов — розповідав він — отсими дверми, що тут назначені буквою З. Я сидїв при столї зазначенім тут буквою С, на ліво від входу, тамті другі сидїли при столї межи коминком К а вікном В.

Коли Май скінчив поясняти, сказав судия:

— Мушу признати, що ваші поясненя годять ся зовсїм з тим, що лїкарі ствердили а після котрих один вистріл даний був дуже зблизька, а другий з віддалї на яких один або два метри.

Звичайний обжалований був би тріюмфував; але Май лиш здвигнув на то незначно плечима і замуркотів:

— То доказує, що лїкарі певні своєї справи.

Лекок був вдоволений. Як би він так був судиєю, то не вів би переслуханя инакше. Він дякував Богу, що дав єму такого Зеґміллера замість пана д'Ескорваль.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 5 го марта 1907.

— **Краєва рада шкільна** іменувала: Ем. Уріха і Овадія Ґольдберґа суплентами в ґімн. в Дрогобичи, а Арн. Шпита суплентом в ґімн. в Золочеві; перенесла ґімназ. суплентів: кс. В. Точка з Ряшева до Дрогобича, Стан. Филимовского з Золочева до Ряшева, Стан. Якуба і Здисл. Польмана зі Львова до Сянока; — іменувала в народних школах: о. Март. Котовича учителем гр.-кат. релїгії в 6-кл. муж. шк. в Городенцї, Мих. Стаховича учит. 6-кл. шк. муж. в Долинї, Марию Алексевичівну управителькою 5-кл. шк. жін. в Тисьменици, Анну Сьвежавску учит. 4-кл. шк. жін. получ. з виділовою в Тернополи, Мар. Литвинівну учит. 4-кл. шк. в Тернополи, Володис. Серафиновича учит. 4-кл. муж. шк. ім. св. Казимира в Тернополи і Стан. Фида учит. 4-кл. муж. шк. получ. з виділ. в Бучачи.

— **Дрібні вісти.** Вчерашна унїверситетска буча закінчила ся тим, що виклади в унїверситетї здержано аж до відкликаня. — Фальшиві 5-коронівки появили ся у Львові; їх легко пізнати, бо они зроблені з мішанини олова і цини і длятого суть так мягкі, що дадуть ся легко зігнути, а крім того мають ще й инший голос як срібні. — Як доносить краківский „Czas“, переїздить через Краків по 1000 до 1500 на день галицких еміґрантів до Нїмеччини, а до Америки їде що дня по 100 до до 150 осіб. — З коритаря будинку гр.-кат. капітули вкрадено п. Ант. Земброньовій, женї кухаря, 4 плащі дитинні, мундур ґімназияста і инші річи. — Віденьский суд засудив тамошного адвоката дра Юл. Капралика, походячого з Галичини, на 3 місяцї вязниці і на утрату академічного степеня за памірене знасилуванє, котрого хотів допустити ся на панночцї, котра старала ся о посаду в єго канцеляриї. — На Сибірі, 20 верст від Красноярска, відкрито на селяньских ґрунтах великі поклади камінного вугля. — Полїция вислїдила і арештувала Ів. Кубіка і Мар. Масляикевича поправдї Магуєва, котрі ще з третим, вже давнїйше зловленим злодїєм Бандровским втекли недавно тому з вязниці при ул. Баторого. — Цїна їзди до Америки подорожіла. Лїния Гамбурґ-Америка жадає 10 марок більше за їзду в третій клясї. — П-нї Ернестина Акст загубила вчера золотий перстїнь з брилянтом вартости 250 кор. — В готели „Рояль“ при площи Ґолуховских помер вчера рано нагло купець з Бродів Пінкас Шенбурґ в 65-ім роцї житя. Тїло відставлено до заведеня судової медицини.

— **Електричний трамвай у Львові.** Міска рада у Львові рішила на своїм послїдним засїданю затягнути позичку в висотї десятьох міліонів корон на розширенє електричної трамваєвої сїти. Будова центральної електричної стациї зачнесь з весною с. р., а поодинокі лїнії будуть побудовані в отсїм порядку: 1. на повиставову площу; 2. до Зелїзної води; 3. на Зелене і до церкви сьв. Петра; 4. на Високий замок. Дальше підуть лїнії на Янівске передмістє, Замарстинів і до міскої різницї. Пізнїйше буде переведена перебудова кінного трамваю, так, щоби частинний електричний рух на тих лїніях міг розпочатись з початком 1908 р. В сїм роцї не буде відкрита нїяка нова лїния, бо будова центральної стациї вимагати буде довшого часу, а також тому, що нема ваґонів. Лїнію на повиставову площу буде можна отворити в сїм роцї лише провізорично, а на Високий замок аж в лїтї 1908 р. Що до достави ваґонів, обовязала ся фабрика в Сяноцї доставити 20 ваґонів в місяци грудни, а відтак до 16 сїчня 1908 р. по 15 ваґонів що місяця. Придбанє ваґонів, кітлів і всякого рода апаратів буде коштувати $1\frac{1}{2}$ міліона корон.

— **Сензацийні знаходи в Єгиптї.** Анґлїйскому ученому Девісови (Davis) і єго асистентови Ертонови (Ayrton), котрі займали ся в Єгиптї розслїдами давної бувальщини сего краю, удало ся дня 26 сїчня с. р. — як о тім доносить анґлїйска часопись „Times“ — знайти в долинї королївских гробів в горішнім Єгиптї, коло міста Теб, стародавної резиденциї єгипетских фараонів, дуже важні і дорогоцїнні памятники єгипетскої бувальщини, сягаючі 3.300 лїт тому назад. Може рік тому на-

зад, знайшов був Девіс гріб, в котрім спочивала родина королевої Теіе, жінки короля Аменготепа III, а матері Аменготепа IV., „еретицкого“ фараона з 18-ої династиї. Тепер же той сам учений відкрив гріб таки самої королевої Теіе, а скарби ті, які там знайшов, перевисшають о много богаті знаходи в гробі єї родини.

Королева Теіе, о котрої походженю можна лиш здогадувати ся, що она походила з Гетитів, народу розширеного в дуже давних часах в цілій передній Азиї, була, як сказано, жінкою Аменготепа III., котрий панував в Єгипті около 1400 року пд. Хр. Син з того подружа, Аменготеп IV., був тим фараоном, котрий зазначив ся в історії Єгипту реформою египетскої віри і так став ся виновником гоненя за віру. Він зненавидів був дотеперішних египетских богів і казав учити, що єсть лиш один Бог „творець сьвіта і отець всіх людий“, а его з'ображенем єсть кружок сонця, котрому треба честь віддавати. Задля его нетерпимости і гоненя тих, що не хотіли приняти нової віри, не злюбив его нарід і він мусів покинути Теби та переніс свою резиденцию до середного Єгипту, де казав виставити свому богови величаву сьвятиню. Щоби ему нічо не нагадувало ненавистного ему божка Амона (котрого сьвятим зьвірятем був баран і котрого з'ображувано з баранячими рогами), змінив він своє дотеперішне імя і називав ся Ху-ен-Атен або Ах-ен-Атен („відблеск кружка сонця“), а місто, в котрім осів, назвав Ху-т'-Атен („осідок кружка сонця“). Тут зібрав він довкола себе всіх тих, що приняли нову віру і займав ся будовою сьвятині та нової величавої палати, в чім помагали ему найбільші артисти того часу. Розвалини сеї резиденциї знаходять ся в середнім Єгипті коло місцевости Тель ель-Аватпа. Королева Теіе померла здаєсь в тім часї, коли єї син стояв на вершку своєї могучости. Єї не поховано в новій столици, як пізнійше его самого, лиш перевезено до Теб і там зложено побіч єї родичів.

Отже ся гробниця, котру тепер відкрив Девіс, єсть витесана в скалї і припирає до гробниці короля Рамзеса IX. На нещасте вода, яка капала із скали, ушкодила майже всі предмети а навіть мумію королевої; але впрочім знайдено в гробници все в такім стані, в якім полишили єреї підчас релїгійної революциї по смерти Аменготепа, революциї, котра відбула ся ще перед народженєм Мойсея. Реформи, які завів був Ху-ен-Атен, не перебули, бачите, его а по его смерти гноблені стали гнобителями. Ісповідників нової віри гонено і нищено, мумію короля-реформатора роздерто на кусні, резиденция опустіла а сьвятиня сонця позістала недокінчена. Месть не пощадила і мумії королевої-матери. Гробниця і все, що в ній було, побито або поломано із злости. Двері виважено, королївскі печати на них розломано, високий катафальк розбито а навіть мумію підцесено і обернено, щоби вискробати вирите на золотій плиті імя короля. Де лиш було в гробници імя короля або его подобизна, як він молить ся до сонця, там то зараз затерто або вискробано. Але люди, що допускали ся такого насильства, дали доказ, що були фанатиками, але не розбишаками, бо величезні маси золота, якими гробниця королевої, так сказати би, була наповнена, остали ся ненарушені. Та й мумії королевої ненарушено.

Високий катафальк, на котрім підчас похорону мумія була зложена, був вибитий в середині і зверха грубою золотою бляхою. Образи вириті на золотій блясі, котрі представляють королеву і короля, як они виконують свій обряд сонцепоклоньства, остали ся всі, з виємкою лиця короля, котре єреї видрапали. Кілька дошок виломаних з катафальку підчас вломy до гробниці, знайдено в куті гробниці приперті до стіни. Домовину з мумією занесено в полудневий конець гробниці і там спочивала на ношах інкрустованих золотом і стоячих на чотирох львиних ногах із золота. Ноші тоті ушкодила вода, але домовина, майстерске діло золотарскої штуки, задержала ся ціла. Дерево, з якого она зроблена, єсть ціле оправлене в золоті рами, виложені лазуровими камінчиками (Lapis lazuli) і зеленим та вишнево червоним склом. Інкрустация виконана по найбільшій части в виді луски, а серединою іде напис, з котрої довідуємо ся, що домовину „зробив для Теіе єї син“. Мумія була ціла завинена в золоту бляху, але скапуюча вода зробила з неї рідку масу, котра розсипала ся, коли учені зачали мумію оглядати. Межи дорогоцінними золотими предметами, виложеними дорогими каменями, які украшали мумію, знаходить ся один неоцінений і одинокий доси в своїм роді предмет: „державна корона королевих старого Єгипту“. Она зроблена і поєдинчо і чудово красно, та представляє королївского сокола, котрий в кігтях кождої ноги держить печатковий перстень, підчас коли его розложені крила творять шапочку корони, котра обнимає голову; кінці крил з заду здержує разом золота шпилька.

Коло мумії з боку знайдено останки касетки, в котрій знаходили ся всілякі малі предмети з фаянсу представляючі овочі, вази і предмети тоалєтові. Між иншими знайшла ся дуже хороша статуетка, представляюча дівчину, що несе ведро з водою. Робота тої статуетки єсть так красна, що як би єї не тут знайдено, то можна би гадати, що то діло грецкої штуки. З артистичного становища найкрасші голови королевої, що творять покришку чотирох ваз, які знайдено в гробници. Голови ті вирізьблені в алябастрі. Загадкою для учених суть три глиняні таблиці присьвячені памяти „помершого короля Ху-ен-Атен“, бо як звістно, королева померла перед своїм сином.

— **Загальні збори кред. тов. „Руска каса в Рогатині“**, стовар. зареєстр з обмеженою порукою, відбудуть ся в Рогатині дня 14 марта с. р. (в четвер) о годині 1-ій з полудня в комнатах товариства. Порядок дневний: 1) Відчитанє протоколу з попередних зборів. 2) Звіт дирекциї з діяльности за р. 1906. 3) Звіт контрольної комісиї надзираючої ради. 4) Внесеня ради надзираючої що-до подїлу чистого зиску. 5) Внесеня членів.

— **Часова утрата памяти.** З Берлина доносять: Перед 5 роками знайдено тут на улици жінку хору на умі, котра не могла пригадати собі ані назвиска ані місця свого побуту. Нещасливу уміщено в заведеню для божевільних. Аж ось перед кількома днями жінка тота відзискала знову повну память і силу ума. Она називає ся Гофман і походить з Ґданьска. Проф. Сандер представив вилїчену засїданю товариству берлиньских лікарів яко случай дуже рідкий в медицині.

— **Самоубийства.** Вчера вечером около 8 год. знайдено межи стацією Кульпарків а мостом городецким побіч шляху зелїзничого тїло якогось чоловіка а коло него револьвер. До пізного вечера не можна було розвідати, як називає ся самоубийник. — Вчера около год. пів 2 по полудни стрілив до себе в темнім коритарі на I. пов. Скарбківского будинку помічник торговельний Станислав Грабовский, літ около 20. Куля застрягла в лївій груди понизше серця. Поготівля ратункова відставила его до шпиталю. Стан зраненого єсть грізний, але не безнадійний. Причиною стала ся якась робітниця у фабриці циґаретових туток в скарбківскім будинку, котрий він не сподобав ся. — У Відни стрілив до себе в самоубийчім намірі спільник знаної фірми Дітмара, котра має у Львові склад лямп свого виробу, п. Рінт і зранив ся так тяжко, що нема надії на удержанє при житю. Причина самоубийства незвістна.

† **Померли:** Др. Петро Літиньский, радник краевого суду у Відни, син бл. п. перемиского крилошанина, помер там нагло дня 1 марта в 51 р. житя. Покійний прийшов був ще того дня до уряду, але почув ся хорим і зараз відійшов. Небавком наспіла до президиї вість, що покійний вступив до загального шпиталю, шукаючи помочи, та упав на подвірю пораженний ударом. — Мария Кобзайовичева, вдова по судовім офіціялї, померла дня 27 лютого с. р. в Станиславові, в 50-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 5 марта. Бурмістр Люеґер відбув нині першу проїздку по недузї.

Меран 5 марта. Вчера в ночи на зелїзници Вінчґав урвала ся скала і убила 2 робітників зелїзничих.

Петербург 5 марта. Партия кадетів разом з прочими партиями лївиці буде голосувати за вибором кадетів на президента, одного з віцепрезидентів і секретаря, а за вибором другого з віцепрезидентів з посеред прочих партий лївиці. Постановлено вже остаточно кандидатуру посла з Москви, Головіна, на президента Думи.

Петербург 5 марта. Центральний комітет жовтняків відбув під проводом Гучкова засїданє, на котрім ухвалено утворити в Думі парляментарну фракцию жовтняків. Жовтняки приступили до союза партий правиці і бажають предложити членів своєї фракциї до президиї Думи.

Петербург 5 марта. В порівнаню з минувшим роком панує нині, в день відкритя Думи, лиш малий рух на улицях. Богато видців іде вздовж берегів Неви до Тавридскої палати. Робітники держать ся спокійно. Тавридску палату окружає незвичайно велике число войска, жандармериї і тайної поліциї. Приступ для осіб без запрошень єсть зовсїм виключений. У відкритю Думи возьмуть участь всї дипльомати.

Петербург 5 марта. На улицях звичайний рух. Доми не удекоровані. Численні відділи войска всїх трох родів оружия переходять улицями міста. Опозицийні часописи помістили у ранних виданях острі статиї. Часопись „Телеґраф“ застановлено.

Петербург 5 марта. (П. А.) Союз „істинно русскіх людей“ ухвалив разом зі своїми послами устроїти демонстрацийний похід перед Думою.

Петербург 5 марта. Цариця-вдовиця Мария Теодоровна виїхала вчера вечером до Анґлії.

Льондон 5 марта. З Ню-Йорку доносять, що коло тунелю Ню-Джерзі на пенсильваньскій зелїзници около 2 миль (анґлїйских) від Ню-Йорку настав вибух великої скількости динаміту. Вибух був так сильний, що в Ню-Йорку в многих домах висадило шиби. Шкода на місци катастрофи єсть взглядно мала; з людий ніхто не згинув.

Мадрид 5 марта. Около 300 страйкуючих робітників намагало ся перешкодити охотним до роботи. Прийшло до бійки з жандармерию, котра стрілила і одного робітника убила а многих зранила.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).